

[de Volkskrant](#) [Volkskrant Banen](#) [Volkskrantblog](#) [Volkskrant Reizen](#) [Hart en Ziel](#) [Cinema.nl](#)

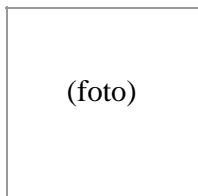
[Lees de online krant](#)

Vader was vergeetachtig, niet dement

de Volkskrant, Het Betoog, 13 januari 2007 (pagina B03)
Tjerk Gualthérie van Weezel

Sites:

[verpleeghuiservaringen.volkskrantblog.nl](#)[woudje.volkskrantblog.nl](#)[www.zorgforum.nl](#)[www.bijzijn.nl](#)[verpleeghuisarts.weblog.nl](#) Discussie: Wat is er loos in de verpleeghuizen? Conclusie: De verschillen tussen verpleeghuizen zijn groot, maar het verdriet over de onvermijdelijke aftakeling is overal.

Bewoners van Verpleeghuis Gaasperdam krijgen een toetje. 2004

'Ik heb altijd gezegd dat ik alles voor mijn moeder wilde doen, maar 's nachts oppassen kan ik niet en wil ik niet. Ik weet dat ik dan de volgende dag gebroken ben. Als ze me toch vraagt om voor haar te zorgen, kom ik er niet op terug in de hoop dat ze het vergeten is.' Demio (blogger van de week, het Betoog, 30 december) bericht op [verpleeghuiservaringen.volkskrantblog.nl](#) over haar moeder in een verpleegtehuis.

Familieleden en verzorgenden luchten online op verschillende plaatsen hun hart over de gang van zaken in de verpleeghuiszorg. Het zijn doorgaans treurige berichten over dierbaren die aftakelen of over te hoge werkdruk.

Woudje is zelf verpleegkundige en haar **vader** zit in een verzorgingstehuis. Ze schrijft op haar weblog ([woudje.volkskrantblog.nl](#)): 'Ik kan begrip opbrengen voor onderbetaald en hardwerkend personeel, maar ik voel vaak toch onbegrip als ik in gesprek moet met laaggeschoolde, niets-bevattende hulpverleners.'

Woudje beschrijft hoe het onbegrip het won toen zij zonder enige vooraankondiging de maatschappelijk werker van het tehuis aan de lijn kreeg. Gelukkig **was** ik thuis, anders had hij het bericht waarschijnlijk op de voicemail achter gelaten, verzucht ze. De hulpverlener wilde weten of zij aanstaande donderdag kans zag haar vaders overplaatsing naar de psychogeriatrische afdeling van het verpleeghuis te begeleiden. 'Ik ben flabbergasted. Psychogeriatric? Eerder **was** gezegd dat **vader** wel wat **vergeetachtig was**, maar zeker niet dement. Ik voel woede en verdriet oprukken in mijn keel. We willen graag mee, maar dat valt natuurlijk niet op stel en sprong te regelen en alle spullen moeten ook ingepakt worden. Beleefd, maar geëmotioneerd beklag ik mij over zoveel onkunde. De maatschappelijk werker kapt mij een aantal keer af met sussende termen als 'ik begrijp wat je doormaakt'. Nee, klootzak, dat begrijp je helemaal niet.'

Veel vrolijker wordt het niet als je op [zorgforum.nl](#) de discussies tussen verschillende verpleegkundigen leest. Maar je begrijpt wel beter waarom er zoveel fout gaat. Zo schrijft Geertrui: 'Ik werk in de vaste nachtdienst, en heb in mijn eentje de verantwoordelijkheid voor dertig demente bewoners. Daarnaast moet ik nog allerlei huishoudelijke taken verrichten, zoals het schoonmaken van rolstoelen, stoeltjesliften, koelkasten en medicijnkarren.'

Die verantwoordelijkheid wordt niet bepaald beloond. Volgens de [CAO](#) hebben ervaren ziekenverzorgenden recht op ongeveer 1300 euro netto. Als men al onder de CAO valt. 'Steeds vaker krijgen jongelui bij onze instelling een contract aangeboden van maximaal acht of tien uur. Vervolgens werken ze veel meer uren, door het hoge verzuim en het tekort aan personeel. Maar als ze zelf ziek worden, krijgen ze alleen voor die acht uur uitbetaald', stelt verpleegkundige Rinda vast op het forum van [bijzijn.nl](#).

Ziekteverzuim, nog zoiets. In de verpleeghuiszorg ligt dat gemiddeld op 7 procent. Dat is niet alleen terug te voeren op de werkdruk. Veel personeel is simpelweg gedemotiveerd, bijvoorbeeld omdat promotie maken en doorleren zo lastig is. Zo

'Nee, klootzak, je begrijpt er niets van'

Omroep Max maakt, in samenwerking met de Volkskrant, 'Het Nationale Zorgspreekuur', een programma over de verpleeghuiszorg. Voor deze uitzending willen we graag uw verhalen over verpleeghuizen horen. Wat gaat er mis? Of waarom is het bij u wel goed geregeld? Laat het ons weten op: [www.vk.nl/verpleeghuizen](#).

schrijft een gast op zorgforum.nl dat zij tien jaar ziekenverzorger **was** toen zij de A-opleiding wilde gaan volgen. 'Dat **was** alleen mogelijk als ik weer terug ging naar het salaris van een leerling. Dat **was** voor mij als kostwinner echt niet te doen.'

Maar ieder verpleeghuis is anders, blijkt uit het weblog van verpleeghuisarts Fien (verpleeghuisarts.web-log.nl). Zij werd onlangs gevraagd bij een andere instelling te komen invallen. 'Dingen die we in ons eigen huis al lang goed geregeld hebben, bleken hier nog lang niet voor elkaar. Er waren bijvoorbeeld geen zakelijke afspraken tussen de artsen over de bedrijfsvoering en het delegeren van werkzaamheden. Vreemd ook, dat je op de ene plek met een supersnelle computer in een prachtige werkkamer zit en elders met een zeer trage computer op een bureaustoel uit de jaren '70 waar je billen niet inpassen. Kortom, ik heb genoten, werk aan de winkel!'

Dokter Fien ziet de mooie kanten van haar werk gelukkig nog wel. 'Vandaag werd ik geroepen bij een patiënt die op sterven lag. Hij dreigde te stikken in zijn eigen slijm. Daaromheen héél veel familie. De zuster van de afdeling vertelde dat er nog véél meer onderweg zijn. Grote paniek, want het is geen mooi gezicht en dan al die mensen in die kamer en zelfs familieleden die op bed geklommen zijn om de patiënt te ondersteunen. Maar ik moest rust creëren. En dat lukte. De grote familie in de kamer ernaast. Medicatie toedienen en daarna heel rustig de familie een voor een afscheid laten nemen. Ik draaide het grote licht uit en zette een sfeerlichtje neer. De aanwezige hoofdzuster **was** zeer tevreden over onze samenwerking. Een uur later vertrok ik van een rustig sterfbed en wenste de familie veel sterkte toe.'

Copyright: de Volkskrant